

தோ ... தோ ... தோ ... தோ ... லாமிதோ ...
தோ ... தோ ... தோ ... தோ ... லாமிதோ ...
தடபுடக்கா மெலேங்கே லாமிதோ ...
மாடோட்டி போகோபோ லாமிதோ ...
தோ ... தோ ... தோ ... தோ ... லாமிதோ ...
தோ ... தோ ... தோ ... தோ ... லாமிதோ ...
தடபுடக்கா மெலேங்கே லாமிதோ ...
ஆடோட்டி போகோபோ லாமிதோ ...
மாடுக்கொரு கன்னு ...
எனக்கொரு கன்னு ...
மாடுக்கொரு கன்னு ...
எனக்கொரு கன்னு ...
தோ ... தோ ... தோ ... தோ ... லாமிதோ ...
தோ ... தோ ... தோ ... தோ ... லாமிதோ ...

பரளி லனச்சிறுவனின் பாட்டு

தனிக்கற்றுக்கு மட்டும

தும்பி

சிறுவர் யாத் இரழ

சுனியை உண்பது யாராக இருந்தாலும்,
வினையை விதைப்பது நானாக இருப்போம் ...

தமிழ் சிவரா மாத இதழ் • ஆகஸ்ட் 2016 • தமிழகத்துக்கு மட்டும் • கதைதமிழாவு •
புனியாஜார் சாதின • நிவாக ஆசிரியர் : அழகேசுவரி • ஆசிரியர் : சிவராஜ •
வடிவமைப்பு : கவிஆர் • தொடர்புக்கு : என் 09/88 ஐயங்குளத்த தெரு
திருவண்ணாமலை 606 601 பேச - 9843870059 myanb@gmail.com

பிராந்தனை

ஐரோம் ஷாயிலாகிந்து

தனதீயம் பரிபுரம்

பீட்டர் ஜெபராஜ், வித்யாக்கம் மணியண்ணாள், அய்யா குமார், பிரபலகிருபா, கபதரா
ஸ்ரீதர், தெடுஞ்செழியன், ரமணி, ஜான் ஜோசப், பாலமுரளி, தமிழ்ச்செல்வன், நிசாந்த்,
மா, சரவணன், அகம்கன் விஜயராஜ், சித்திமார் செல்வன் கிசனேஷ், அனவத், கவி
ஷாமினி, பாலமுசிக் அடசயா, பாண்டி பிரபீன், பெரநியாண்டன், மீவேதா, ஜீவன்-ஆதிதயா,
உதும்மை வினாயாட்சி பள்ளி

வனங்கம மெவவங்கனே.

எவலாரும் நமன இருக்கீங்க தான? துமரிபோட முளறாவது மூதறம் உங்களுக்காக
புத்தகத்துக்கு நடுவுல வச்சிருக்க மகிவிரகு குடடிபோடுற மாதிரி மெவல மெவல
பள்ளிக்கூடங்களுக்கு உள்ளே தும்பி பறக்க ஆரம்பிச்சிருக்கு

இவவளவு தூரம் பறந்துவந்த வயி குழறனதற்க உங்க கையால
தடவிக் கொடுக்கும்போது வானாமப்போக

வீடல இருக்க செடி எம்வாததுக்கும தள்ளி ஊத்துவீங்கனா?

பறவையகளுக்கு சினா தட்டுவ தானியம் வச்சீங்கனா?

இடேதா

இப்பவும் உங்களுக்காக கொடுக்க எங்கிட்ட ஒரு அழகான கதை இருக்கு
பெரியவயய. மரம், சினைன்ன கையன் இந்த ரெண்டுபேரோட அன்பான
வாழ்க்கைதான் இந்த கதை

படிக்கமுடிக எப்படி இருந்துக்கன்னு எனக்கும் உங்களுக்கு பிடிச்சவங்களுக்கும
கொவனுவிங்கனா?

சரி சரி

ம், பறக்க ஆரம்பிக்கவனமா

வாங்க வாவக துமரிகளா

கதைமரம் நமக்காக கதைதிருக்கு

அதுல பழுத்து இருக்குற கதைகள பறிக்க தின்போல

அனாபுடன்

தும்பி

உயிர்தரும் மரம்

ஷேல சிவவாஸகன

தமிழில் சிறகினி

ஒவ்வாங்க - கோவில்க்கிண பிரபாகா

அது அழகான, மிகவும் நுட்பமான ஆயிர
பழங்களை கொண்ட ஒரு ஆப்பிள் மரம்.

அது திண்டிவனம் திண்டிவனம்
ஏராளமான பழங்களின் வந்த
அழகான ஓய்வெடுக்கும்.
அது பழங்களை கொத்தித்
திண்டிவனம் சில அழகான கூடு கட்டித்
கொள்ளும்

கட்டி சிறுவன் ஒருவன் திண்டிவோரம் அந்த மரத்திடம் வந்து
அதோடு விளையாடுவான். அந்த மரத்துக்கு சிறுவனை மிகவும்
பிடிக்கும். இருவரும் அன்பான நண்பர்கள் ஆனார்கள்.

மரத்தின் பீது ஏறி அதன் கிளைகளில் தொங்கிக் கொண்டும், ஒரு
கிளைയിல இருந்து மற்றொரு கிளைக்கு தாவிக் கொண்டும்
இருப்பான். கிளைகளில உட்கார்ந்து ஊஞ்சலாடுவான்.

பசிக்கூடப் போது அதன் ஆப்பின் பழங்களைப் பறித்து எப்பிடுவான்.
சிறுவன் மரத்திடம் பாகத்தோடு பழம் வந்தான். மரமும் அவனிடம்
அன்பாக இருந்தது. இருவரும் மகிழ்ச்சியாக விளையாடி
குதூகலித்தனர்.

சிவன் மரத்தின் கீழ்மேல் ஒளிந்து கொண்டான்

அவர்கள் இருவரும் சேர்ந்து கண்ணாடிக் கிணியாடுவார்கள்.

விளையாடி விளையாடி களைத்துப் போனும்
போதெல்லாம் ஆயின் மரத்தின் நிழலில்
ஓய்விடுவது படுத்துக்கொள்வான்

உதிர்த்து விடும் அதன் இனங்களை எடுத்து கிரீடம்
போல செயது தன்னை காட்டின ராஜாவாக நினைத்து
கிளையாடுவான்.

மரம் அந்த சிசித்து தனது கிளைகளை அரைத்து
நாட்டியும் ஆடி சிசித்து மகிழும்

நாட்கள் வருடங்களாக வளர்ந்தன சிறுவன் வளர்ந்து
பெரியவன் ஆனான். பல நாட்கள் ஆகியும் அவன்
மரத்தை பார்க்க வரவேயில்லை
கவனமெய்யுடன் மரம் தனியே நின்று அவனை
எதிர்பார்த்து நின்றப காலம் வந்திருந்தது

ஒருநாள் பெரியவனான சிறுவன் மரத்தை பார்த்த வந்தான்
சிறுவனை பார்த்து மரத்துக்கு அளவிய்வாத மயிழ்ச்சி
தனது விளைகளை அரைத்து அவனை வரவேற்றது.

மரம் சிறுவனிடம் "வா சிறுவனே, வந்து என்ன தனடின
யீது ஏறி கிளைகளில் அமர்ந்து கனஞ்சொடு பழங்களை
பறித்து சாப்பிட்டு, என்ன நிழலில் அரைத்து விளையாடு.
களைத்துப் போதும் போது ஓய்வெடு, மயிழையாக இரு"
என்றது.

அந்த சிறுவன் "மரமே, இப்பொழுது நான் வளரந்து
பெரியவனாகியிட்டேன் உன் யீது ஏறி விளையாடும்
வயதென்கை வந்து விட்டேன் இப்பொழுது என்னை
அப்படி விளையாட முடியாது எனக்கு நிறைய விளையாட்டு
பொருட்களை கொண்டு விளையாட விரும்பும் ஆனால்
அந்த வாயை என்விடம் அக்வளவு பண்ணி இல்லை"
என்று அவனைப்புக சொன்னான்.

தனது தனப்பள்ளிய சிறுவனுக்கு உதவி நினைத்த மரம்.

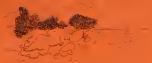
"கவலைப்படாதே, என்னிடம் பணம் இல்லை, ஆனால் என்னிடம் நிறைய இனங்களும், ருசியான ஆப்பிள் பழங்களும் உம்மை

பழங்கள் எடுத்துக் கொண்டு நகரத்துக்குப் போய் விற்ப அதிச

கிடைக்கும் பணத்தின் உகைது தேனுவையான பொருட்களை வாங்கிக் கொண்டு மகிழ்ச்சியாக இரு" என்று ஆறுதல் சொன்னது

அனாதைகேட்ட சிறுவனும் மரத்தின் பழங்களைப் பறித்து தனது கூடையில் அடுக்கி நகரத்துக்கு எடுத்துச் சென்றான். அந்த பழங்கள் அனைத்தும் விற்பத் தீர்ந்தன, அவனுக்கு நிறைய பணம் கிடைத்தது.

அனாதைகொண்டு தனக்கு வேண்டிய அனைத்து பொருட்களையும் வாங்கினான்

அதன் மீறத் பல நாட்களாகியும் அவன் மரத்தை பார்க்க திருமய வரவே இல்லை.
மரம் மிகுந்த வேதனைபுடன வாழ்ந்தது.

மீறத் ஒருநாள் அவன் மரத்தை பார்க்க வீண்டும் வந்தான். நனைபள்ள கண்ட மரத்திற்கு
அள்ளலில்லாத ஆளநாடி மகிழ்ச்சியில் தனது கிளைகளை அகலத்து நடனம்
ஆடிவது "யா நனைபனே, வந்து எனது தனடிக் மீது ஏறி கிளைகளில் அமர்ந்து
நாளுகலாடு. பழங்களை பறித்து சாப்பிடு, எனது நிழலில் அமர்ந்து விளைவாடு,
களைதலுப் போதும் போது ஒய்வெடு, மகிழ்ச்சியாக இரு" என்று அதே அளிப்புடன்
சொன்னது.

அவன் "எனக்கு அத்தெருகெல்லாம் இப்பொழுது நோயில்லை. எனக்கு பாதுகாப்பாக
தங்குகின்றது ஒரு வீடு வேண்டும் மள்ளவி வேண்டும், குழந்தைகள் வேண்டும்
அவர்களுடன் வசிக்க எனக்கொரு வீட்டை தர முடியுமா?" என்றான்.

"ஓ", எனலிடம் வீடு இல்லையே, இந்த காடு தான் எனது வீடு, ஆனால் நீ எனது
கிளைகளை வெட்டிக் கொண்டு போய் உனக்கான வீட்டை கட்டிக்கொள்,
மகிழ்ச்சியாக இரு நனைபனே" என்றது மரம்.

அன்றக்கேட்டதும் மகிழ்ந்து போன அவனும் மரத்தின் கிளைகளை வெட்டி
ஆரம்பித்தான். வெட்டி முடிந்ததும் அதை கமந்து சென்றான். மகிழ்ச்சியாக அவன்
பெயலாறுப் பார்த்த மரம் நிம்மந்தி அடைந்தது. ஆனால் அதனால் முன்பு போல் தனது
கிளைகளை அகலத்து நடனம் ஆட முடியவில்லை.

திருமயமும் வெகுநாட்கள் ஆகியும் சிறுவன் அந்த மரத்தை பார்க்க வரவே இல்லை. ஆனாலும் மரம் அவனுக்காக காத்திருந்தது. சிவனாக கழித்து ஒருநாள் அவன் திருமயி வந்த பொழுது மரத்தின் மகிழ்ச்சிக்கு அளவேயில்லை. ஆனால் சிவன்கள் இல்லாததால் போலே சிரமப்பட்டது.

மிகவும் மெலையி குரலில், "வா சிறுவனே, வந்து என்று மீது ஏறி விளைபாடு மகிழ்ச்சியாக இரு" என்றது.

அதற்கு அவன் "நான் வயதானவனாகவும் கவளையாகவும் இருக்கிறேன். என்னால் இப்பொழுது விளைபாடு முடிபாது. எனக்கு ஒரு பட்டகூ வேண்டும். அதில் ஏறி நான் நீண்ட தூரம் பயணம் செய்வ வேண்டும். எனக்கு ஒரு பட்டை தர முடியுமா?" என்று கேட்டான்.

கொஞ்சம்கூட போகாத மரம் "என்று தண்டுப்பகுதியை வெட்டி ஒரு பட்டை செய்து கொண்டு வந்து பயணத்தை தொடங்கு, மகிழ்ச்சியாக இரு" என்றது.

பேரியவனான அந்த சிறுவனும் மரத்தின் தண்டுப்பகுதியை வெட்டி ஒரு பட்டை செய்து பயணத்தை தொடங்கினான். எவ்வளவுதனையும் இழுத்து அத்தனைபயனும் தாவலிக்கொண்டு மரம் மகிழ்ச்சியாகவே இருந்தது.

ஆனால் உணவற்ற அது கவளையப்பட்டது அச்சிறுவனுக்காக.

நாடகம் மாநகரங்களின் மாநகரக் கருவிகளாகிய பல வருடங்கள் கழித்து சிறுவன்
நாத்திராவாசி திரும்பி வந்தான் அண்ணன்பார்த்து மரம் "எனனை மனனித்துயிடு
நனிடமே, உனக்கு கொடுப்பதற்கு எனனிடம் ஒன்றும் இல்லை, என்று ஆய்பின்
பழங்கன் ஒன்று கூட இல்லை, இருந்தால் உனக்கு எப்பிடக் கொடுப்பேன்
எனனை மனனித்துயிடு" என்றது

"பழங்களை வந்தது தினம் எனக்கு பற்கள் உருதியாக இல்லை" என்றான்

"நீதாவி னனாசலாட எனக்கு தினங்கள் இல்லை" என்றது மரம். அதற்கு அவனோ
"எனக்கு வயதாவி விட்டது எனனால் ஏறி னனாசலாட முடியாது" என்றான்

"நீ ஏறி வினையாட தடித்த தனடுப்பகுதி கூட எனனிடம் இல்லை" என்றது. அதற்கு
அவன் "ஏறி வினையாட எனக்கு தெம்பு இல்லை" என்றான்

"நான் மிகவும் வருத்தமிறேன்" என்று பெருமூச்சுடன் மரம் தொடர்ந்து சொன்னது.
"உனக்கு உபயோகமாக எந்தயாவது கொடுக்க விரும்புகிறேன் ஆனால் உனக்கு
கொடுக்க இடமொழுது எனனிடம் ஒன்றும் இல்லை அடிமரத்தின் தனடு மட்டுமே
மிகவும் உள்ளது, எனனை மனனித்துயிடு" என்றது

அவன் , " எவர்க்காக எதுவும் தேவையில்லை, நான் களைப்பாக இருக்கிறேன். உடல் தளர்த்துவிட்டது அனாமதியான ஒரு இடத்தில் அமர்ந்து ஓய்வெடுக்க விரும்புகிறேன்" என்றான்.

சரி என்று சொன்ன மறம் தன்னை எல்லாவும் முடிபுமோ அவ்வளவு சீராகி, "பழைய அடிமரத்தண்டு உட்கார்த்து ஓய்வெடுக்க சிறத்தது வா. வந்து எனது அடிமரத் தண்டில் அமர்ந்து ஓய்வெடுத்துக்கொள்" என்றது.

சேர்ந்து தளராடி வந்து அதில் அமர்ந்த அதை தாத்தாவான சிலுவனும், எதிர்பார்ப்பு இல்லாமல் எதையுமே இல்லை என்று சொல்லாமல் இல்லவளவு அன்பைப் பெடுத்துக்கொண்டே இருக்கும் மரத்துக்கு தான் என்ன செய்கிறான் என்று நினைத்து கண்ணீர் விட்டான்

மரத்தின் தீராத அனாப உணர்ந்த அவன், தன் கால்களுக்கு கீழே பறவையின் எச்சத்திய
 விழுந்து விட்ட விதைகளை கைகளில் எடுத்தான் அந்த ஆபின் மரத்தின்
 வெட்டப்பட்ட அடிமரத்தையின் அருகில் விதைகளை ஆரம்பித்தான்

கொஞ்ச நேரத்தில் மனம் பொய்தது.

THE GIVING TREE

Shel silverstein

Once there was a apple tree ... And she loved a little boy. Every day the boy would come .. and he would gather the leaves and play king in the forest. He would climb up her trunk, and swing from her branches. And he eat apples. And they would play hide-and-go-seek. When he was tired, he would sleep in her shade. The boy loved the tree very much, the tree was happy. But time went by, and the boy grew older. The tree was often alone.

Then one day the boy came to the tree. And the tree said, "Come boy. Come and climb up my trunk and swing from my branches and eat apples and play in my shade and be happy."

"I am too big to climb and play," said the boy.

"I want to buy things and have fun. I want some money?"

"But I have no money. I have only apples and leaves. Boy, take my apples and sell them in the city. Then you will have money and you will be happy."

And so the boy climbed up the tree and gathered her apples and carried them away. The tree was happy. But the boy stayed away for a long time ..

And the tree was sad. Then one day the boy came back and the tree shook with joy and she

said, "Come boy. Climb up my trunk and swing from my branches and be happy."

"I am too busy to climb trees," said the boy.

"I want a house to keep me warm," He said.

"I want a wife and I want children and so I need a house. Can you give me a house?"

"But you may cut off my branches and build a house. Then you will be happy."

And so the boy cut off her branches and carried them away to build his house. And the tree was happy. But the boy stayed away for a long time. And when he came back, The tree was so happy she could hardly speak. "Come boy," she whispered, "Come and play."

"I want a boat that will take me far from here. Can you give me a boat?" "Cut down my trunk and make a boat," said the tree. "Then you can sail away and be happy."

And so the boy cut down her trunk and made a boat and sailed away. And the tree was happy. But not really.

And after a long time the boy came back again. "I am sorry, Boy," said the tree, "I have nothing left to give you. My apples are gone," said the tree.

"My teeth are too weak for apples," said the boy.

"My branches are gone, you cannot swing on them," said the tree.

"I am too old to swing on branches," said the boy.

"My trunk is gone, you can not climb," said the tree.

"I am too tired to climb," said the boy.

"I am sorry," sighed the tree.

"I wish I could give you something, but I have nothing left. I am just an old stump. I am sorry."

"I do not need very much now," said the boy, "Just a quiet place to sit and rest. I am very tired."

"Well," said the tree, straightening her self up as much as she could. "Well, an old stump is good for sitting and resting. Come boy. Sit down and rest."

The boy sat on the stump of the tree and started thinking. "This tree gave me so much. It never asked me anything ever. What can I do in return?"

With tear in the eyes he stood up, found some bird dropped seeds nearby. He started planting them next to the apple tree's old stump.

The rain gets started.

பாடுவோம் நடத்தித்தருகது வாழ்வை .

நான் .

நான் .

இருக்கு முன்னடி யானவது அங்க போயிருக்கிறேன் . .

இவ்வ

ம . . கம . .

நான் போயிருக்கேன்

எப்பயன்போன . .

நேத்து எதட்டு களவு . .

களவுயா . . சொல்லித்தான் நாங்களும் கூட வந்திருப்போம் . .

சரி, எதுக்கு அங்க போன . . ?

நடத்தித்தரு தொடரும் பாக்களும்னு ஆசையா இருந்தது .

அதான் போனேன்

ஒழி

சூட்டி ஆகாயம்

சிறு காண்குதழ் வாயியுள்ள

தொடபுகு : 9843472092

